

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	120 „		pană la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	60 „		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	
Un număr	5 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	300 Lei.			

Serbările dela Caransebeș.

Duminecă în 18 Martie a. c. orașelul nostru a trăit clipe de mare sărbătoare, de îndoită sărbătoare. Deoparte aniversarea de 50 ani a d-lui Dr Cornel Corneanu, sărbătorit la inițiativa unui numeros grup de prieteni și colaboratori, de altă parte solemnitatea punerii pietrii fundamentale a internatului de pe lângă liceul de stat „Traian Doda”.

Serbările acestea au fost onorate cu prezența P. S. Episcop Dr Grigorie Comșa al Aradului, delegat al II. PP. SS. Patriarh Miron și Mitropolit Nicolae, d-l ministru al Instrucției Publice și Cultelor Dr Constantin Angheliescu și Nicolae Săveanu, președintele Camerei Deputaților. Au mai participat: un însemnat număr de intelectuali, protopopi, preoți, profesori și învățători; directorii Purcariu, C. Popescu din Ministerul Instrucțiunii, insp. general Dinescu, insp. Cioată etc. prof. univ. Dr Hamat, Dr Ionescu; deputați și senatori; d-l inspector șef Sabin Evuțian cu revizorii C. Mircea și Tiberiu Stan, prefectul Județului d-l Victor Curuțiu, oficialitățile din Caransebeș, Oravița, Logoj și Timișoara, corul din loc. cel din Logoj și Timișoara, câteva fanfare țărănești, precum și un număr impunător de țărani ai satelor din județ.

Serbările au început încă de Sâmbătă seara, cu primirea în gară a P. S. Episcop Dr Grigorie Comșa al Aradului căruia la sosirea în reședință corul teologilor îi întonează un imn și de aci serenada dată la locuința sărbătoritului. A cântat corul „Catedral”, al Filarmoniceii, „Corul Plugarilor”, al liceului și al școlii normale. Dl prefect al județului a tălmăcit salutul locuitorilor din județ, d-l Twerasser al minoritarilor, iar țaranul Pârvulescu pe cel al țărânimii devo-

tate. Emoționat, de pe terasa casei, răspunde d-l Corneanu mulțumitor întregului popor care-l sărbătorește, pentru binele căruia n'a pregetat a pune în cumpănă viață și sănătate, plâpânde astăzi...

Urmează retragerea cu torțe.

Mânezi Duminecă dim. la orele 8 s'a făcut primirea d-lor miniștrii Dr C. Angheliescu și N. N. Săveanu în gara orașului. Au asistat toate oficialitățile; P. S. Episcop Grigorie îl salută cel dintâi în numele Bisericii, urmează apoi prefectul județului și în fine primarul orașului, răspunde familiar ministrul, apoi oarecum prietenește d-l Săveanu; Doctorul Angheliescu afabil găsește timp ca să strângă mâna tuturor celor cari s'au ostenit a-l primi. De aci, în frunte cu un frumos banderiu de călăreți, se face intrarea în oraș. În dreptul pavilionului ofiteresc un impozant arc de triumf de verdeață de brad salută, împreună cu mulțimea popoului, pe oaspeții sosiți. Se îndreptează toți spre liceu. Aci, în capela improvizată, tot din ramuri de brad, un sobor de preoți în frunte cu P. S. Episcop Grigorie și protodiaconul prof. I. David oficiază sfințirea apei. D-nii miniștrii și celelalte oficialități sunt de față.

Urmează cuvântările. Seria o deschide P. S. Episcop Grigorie care spune următoarele:

Credință și ajutor divin i-a trebuit proorocului Moisi ca înălțându-se pe muntele Nebo să poată vedea țara făgăduinței. Credință și ajutor le trebuiesc tinerilor noștri dela școli, pentruca înălțându-se tot mai mult pe calea vieții să-și poată vedea zidită cetatea de aur a nădejdiilor, aspirațiilor și dorințelor lor.

O zi sau un an trebuie să aștepte plugarul ca să culegă rodul muncii sale, dar tinerul dela școală transformă în zi noaptea visurilor, ca după pi'da minierului, la lumina unui opaiț să se coboare în lumina tainică a științelor și înzestrându-se cu cunoștințe să le sãmene în sufletele altora.

De aceea de o mie de ori fericiți sunt aceia, cari ridică de pe umerii plâpânzi ai tinerilor, plumbul

grijilor materiale și să le facă posibil să vadă că viața nu este o himeră trecătoare ca fluturile colorate ce și-a pierdut polenul, ci este o datorie grea, care ne așteaptă pe toți.

Dar față de această fericire și mai mare este a acelora, cari vor crește generațiile tinere în convingerea, că precum viața dată de Dumnezeu aleșilor săi este divină, tot așa și răsplata celor ce luptă pentru înălțarea vieții este mai sublimă decât a sufletelor de rând.

Înălțarea vieții! Iată deviza școlii într-o vreme când spiritul disolvant al vremii caută să devină preponderant și când sistemele politice și concepțiile economice tradiționale se schimbă. Înălțarea se face cu ajutorul bisericii și școlii despre cari d-l ministru Dr C. Anghelescu în circulara Nr. 14004 din 25 Ianuarie 1934 zice: „Sunt instituții în stat, ca Școala și Biserica, cari au o chemare determinată, o chemare de conservare națională, de apărare și de promovare a intereselor Statului.

Școala și Biserica sunt stâlpii pe care se rezimă trăinicia unui popor. Ele trebuie să păstreze axa virtuală a intereselor Statului și să se confunde cu scopul și aspirațiunile neamului; de aci, — și rolul lor de apărare, de stăvilar împotriva tuturor curenților de destrămare națională, de strajă neadormită la păstrarea și apărarea patrimoniului național.

Învățătorimea română, — crescută, instruită și educată cu anumit scop, — învățătorimea care a dat dovadă în grele împrejurări de înalt patriotism și a făcut un adevărat apostolat la închegarea și înălțarea școlii românești, nu poate fi focar de învrăjbită națională, de dezordine și de subminare a instituțiilor Statului.

Dacă în vâltoarea luptelor sociale se pot produce ciocniri sau contraste, școala și biserica sunt și trebuie să fie scutul dreptății, al înțelegerii, al armoniei și al solidarității sociale“.

Cunoaștem marile sforțări ale D-Voastre, d-le Ministru, pentru școală și pentru ajutorarea bisericilor. Pentru noi ele vor fi pilde de îmbărbătare ca să ajutăm țara ca ea să aibe oameni la timp și să se umple golurile adânci pe cari uriașii brazi din locurile de frunte ale țării le lasă în urma lor. Școala și Biserica, mână în mână, trebuie să lucreze cu sentimente puternice, să străbată inimile tuturor.

Acest institut ce se va ridica aici, poartă nume vitejesc și precum viteaz a fost un Traian Doda sau generalul Dragalina, vitează trebuie să fie și populația mândrului și falnicului Banat.

Fiii mândrii ai Banatului trudi-se-vor să fie vrednici de înaintașii lor.

Mâna și-a ars Mucius Scevola, mai bine decât să-și trădeze patria.

Spada și-a aruncat Marcu Furiu Camil mai bine decât să primească aurul cântărit al vrăjmașilor.

Ochii și-a scos Caiu Duiliu Regulus, mai bine decât să lupte pentru dușmanii neamului său.

Venin au băut Decebal și toți ostașii săi, mai bine decât să ajungă sclavi înfierăți.

Limba și-a mușcat mama lui Ștefan cel Mare, când a spus fiului său: „Du-te la oștire, pentru țară mori, și-ți va fi mormântul încoronat cu flori“.

Constantin Brâncoveanu și cu toți copiii săi s'au lăsat jupuiți, mai bine decât să-și lapede legea creștinească.

Trași pe roată au fost Horia, Cloșca și Crișan mai bine decât neamul românesc să fie îngenunchiat de sbirii milenari.

Mai bine moartea și-a ales Grigorie Ghica-Vodă, ucis în piața lașilor, decât să renunțe la dulcea Bucovină.

Mai bine tronul a părăsit Alexandru Ioan Cuza, decât să oprească mărirea țării sale!

Mai bine a pătimit cu poporul marele Rege Ferdinand I., ca să vadă România Mare!

Mai bine și-a ocupat tronul iubitul nostru Rege Carol al II-lea și muncește ca să ne poată zice tuturor: Înainte!

Iar noi cu toții să zicem: Te urmăm Sire! Amin

D-l Dr Cornel Corneanu, ca președinte al Comitetului școlar al liceului „Traian Doda“ rostește apoi

Ilustră Asistență,

Temeliuim o casă. O casă, pe care o închinăm culturii bănățene, proteguită statornic și efectiv de marele român Dr C. Angelescu, ministrul școlilor. Avântul său generos și jertfa sa, bineplăcută lui Dumnezeu și Nației, au făcut ca pe pământul binecuvântat și roditor al Banatului să răsară mii de vetre de lumină, cari vor vesti posterității nu numai adâncă înțelegere a poporului bănățean pentru rostul învățaturii, ci și înfăptuirile, — unice în istoria culturii românești — ale aceluia, care cu înaltul său patriotism și cu adâncă sa înțelepciune a știut diriguia spre realizări efective sacrificiile obștești.

Domnule Ministru,

Vă cunosc din zilele nespuse de grele, pentru noi și pentru voi, ale chinuitoarei așteptări, când alături de Ion I. C. Brătianu altoiași în sufletul trimisului episcopatului român de dincoaci de munți și al fruntașilor bănățeni nădejdea mântuirii, pe care infrigurați o așteptam de atâta amar de vreme.

Vam cunoscut noblețea sufletului și generozitatea, când ca Ministru al comunicațiilor și lucrărilor publice trimiteați vagoane cu hrană gratuită poporului bănățean, despoiat de tot ce biet i-a mai rămas de pe urma trufașelor trupe ale pajurei cu două capete.

Dar s'au rupt pecețile și s'au plinit Scripturile.

Cel dintâi Ministru al școlilor României întregite ne trimite din nou vagoane, acum însă cu hrană sufletească, cu cărți, cu rechizite școlare și cu mult, mult suflet românesc. Și ne mai trimite și jumătate milion de lei drept piatră unghiulară a „Asociației culturale din Banat“, care a făcut atâta bine școlii și culturii naționale din această provincie și care a dat ființă și Școlii Politehnice din Timișoara.

În Banat au răsărit sute și sute de școli noi, de toate gradele, tot atâtea monumente aere perennius ale celei mai constructive opere de guvernământ, ce-a putut săvârși vre'o dată un Ministru al Instrucțiunii.

Am avut cinstea să fiu un modest colaborator în această înfăptuire abănățenă a dlui Dr Angelescu, și o spun aici, când văd realizat începutul unui nou Templu al educației naționale, — ce se va ridica și prin truda mea, — că multe milioane a semănat Domnul Ministru Dr Angelescu în solul producător de fapte și de oameni al Banatului și că mulți apostoli ai slovei au fost încununați cu cea mai înaltă recunoștință pentru osârdia lor.

Doamnelor, Domnilor, iubiiți tineri,

Sistemul de legiferare, îndeosebi în regimul educației populare, practicat decenii de-a rândul de guverne potrivnice naționalităților și în special poporului românesc, au produs brâul de oțel al rezistenței naționale. Înăuntrul acestei centure, conștiința etnică nu putea fi răpită, dar nici umbrită. Prigoanele, întemnițările, amendele nu ajută. Dimpotrivă.

În Banat lupta e mai întezită. Ea înalță inimi. Ea formează caractere românești.

O pagină luminoasă din aceste lupte revine Graniței. Ea este înscrisă de pleiada de intelectuali, — mucenici consacrați ai abnegației și ai altruismului, — în frunte cu generalul Traian Doda, iar preoții cu crucea în frunte, având de ierarh pe Ion Popasu, — ctiitorul Institutului Teologic și al celui Pedagogic, — umilii dascăli, cei cu leața de 101 florinți de argint pe an, dar cu sufletul de aur; negustori, maistori și plugari, — constituie falanga de luptători, cari nu pot fi înfrânți nici cu momeli și nici cu amenințări.

Din sfânta lor involburare, de a ridica tot mai sus drapelul cârții, înflorește hotărârea de a da Graniței un Gimnaziu superior românesc, asemănător celui din Brașov și din Blaj. Se adună fonduri, se oțlesc inimi. Fondurile li-se răpesc pentru scopuri potrivnice, dar inimile rămân.

Generalul moare cu visul Graniței neimplinit, căci Gimnaziul care i-a ființat la 1907 nu e românesc.

Opintirile desperate de a desnaționaliza Granița dinspre Verciorova lui I. Șt. Paulian se prăbușesc.

La 1919 Gimnaziul lui Apponyi, primește prin noi, profesorii lui de limba română și prin elevii noștri, — această minunată străjă a conservării graului strămoșesc, — sfântul botez de Liceu al lui „Traian Doda“.

Dumnezeu, vitejia dorobanțului lui Vodă Ferdinand, și jertfele noastre sfinte au dat în clipa Învierii o postumă dar deplină satisfacție Generalului cărturar...

Iar azi, după 40 de ani dela săvârșirea sa, Domnul a voit ca cu binecuvântarea Prea Sfințitului meu amic Grigorie și cu conlucrarea Excelențelor Voastre, admirabilul popor grăniceresc să desăvârșească ctiitoria lui Doda și a lui Popasu.

Fie deci numele lui binecuvântat din veac în veac!

Comitetul școlar al liceului „Traian Doda“ vă exprimă prin mine Domnule Ministru al Instrucțiunii mulțumirile sale pentru înalta cinste, ce ne-ați făcut de a prezida acest praznic al nostru.

El exprimă mulțumiri și d-lui Președinte al Adunării Deputaților Nicolae Săveanu, neîntrecutul animator al tuturor acțiunilor românești de dinainte și de după război. Banatul îi datorează multă recunoștință pentru sincerul atașament ce i-l poartă, iar eu cu o îndatorată prietenie, rezultată din sfaturile, îndrumările și concursul efectiv cu care a binevoit să mă onoreze dela Unire încoaci.

Esprim mulțumiri fruntașilor, direcțioanelor, reprezentanților clerului și instituțiilor publice și tuturor, cari onorează cu prezența lor sărbătoarea noastră de astăzi.

Cetatea noastră culturală „Traian Doda“ vivat, crescat, floreat, sub înțeleapta domnie a Regelui culturii românești, Majestatea Sa Carol al II-lea.

Trăiască Regele!

D-l prof. Matei Armaș, directorul liceului Traian Doda, face un succint istoric al liceului înființat la 1907 cu alte scopuri, străine de sufletul și idealurile noastre. Prin voința lui Dumnezeu el stă astăzi în serviciul aceluia, așa cum l-au visat ei, cari sunt străvechii locuitori ai acestor ținuturi, Românii grăniceri... Cu sprijinul și înțelegerea omului culturii, care este actualul ministru, zidirea ce își pune astăzi piatra de bază, va deveni focar de lumină și mai presus, de românism curat.

D-l Dr C. Angheliescu, ministrul școlilor, arată că preocuparea de căpetenie a guvernului din care face parte, este intensificarea culturii în toate straturile românești. Astăzi greutatea financiară îngreunează opera culturală a statului, dar — prin toate mijloacele — el se străduiește ca mai puțin să sufere cultura, atât de necesară nouă pentru definitivă noastră emancipare. Aduce totodată mulțumiri d-lui Dr Corneanu pentru concursul ce i l-a dat pe teren cultural și școlar dela Unire încoaci cât pentru realizarea sumei de 3 milioane lei, care ușurează ridicarea internatului.

După solemnitățile dela liceu asistența a participat la stânta liturghie în biserica catedrală. La sfârșitul st. liturghii s'a oficiat o rugăciune pentru sărbătorit. A pontificat P. S. Episcop Grigorie cu un sobor de 50 preoți în frunte cu toți protopopii. Prea Sfinția Sa a intercalat o splendidă rugăciune pentru sănătatea fruntașului biserican, sărbătorit astăzi de Banatul întreg. Predica festivă, adânc mișcătoare, a rostit-o pâr. protopop Dr Ștefan Cioroianu dela Banat-Comloș, distinsul nostru colaborator.

A urmat apoi Ședința festivă a Primăriei și o recepție în sala cinematografului Luna. Intretimp d-l Ministru a convocat corpul didactic la Primărie, unde a dat ascultare inspectorilor școlari, preocupându-se de marile greutăți ale învățătorimii în general și cu precădere asupra celei din Banat, promițând grijă și interes.

La această ședință festivă au vorbit Dl ministru Dr C. Angheliescu, Dl N. N. Săveanu, președintele Camerei și toate autoritățile, asociațiile culturale, religioase și politice din oraș și jur. Primarul orașului Caransebeș Dr Dimitrie Novacescu a datuit cu acest prilej, d-lui Dr Corneanu, în numele populației orașenești diploma de cetățean de onoare.

Pe lângă frumosul răspuns al sărbătoritului, — pe care îl publicăm în Numărul viitor — remarcăm cuvântarea plină de farmec a P. S. Episcop Grigorie reproducă în cele următoare.

„Călătorul, care se trudește să ajungă culmea unui munte, cunoaște numai drumul parcurs și nu știe ce mai este peste piscurile ce se înalță în fața lui. El nu poate să știe dacă drumul viitor va fi presărat cu trandafiri sau dacă stâncii și prăpăstii adânci se deschid în fața lui. La punctul culminant al vieții nu știe ce va mai fi până la amurg, căci vara transformă în floare bobocul primăverii, dar nu se știe vestejirea toamnei.

Asemănatu-s'a viața noastră cu steaua călătoare apusul căreia nimenea nu-l poate spune, pentru că în clipa aceasta strălucește încă pe cer, dar nu se cunoaște clipa când va apune. Cunoaștem însă calea parcursă de stea și tot așa cunoaștem calea parcursă a unei vieți omenestii.

Cunoaștem și noi calea celor 50 ani de viață ai prietenului nostru, distinsul român și om al culturii Dr. Cornel Corneanu. Cunoșcându-i viața plină cu flori ale virtuților creștine, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Miron, și I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului mi-au dat plăcuta însărcinare să-l reprezint la aceasta sărbătorire. Sentimentele de înaltă atențiune ale I. P. Sf. Patriarh și ale I. P. Sf. Mitropolit le unesc cu sentimentele mele, când ni-se dă prilejul să-l sărbătorim pe acela, care din fragedă tinereță a învățat iubire de Dumnezeu și a cultivat florile religiozității. Cu înțreită binecuvântare binecuvintez eu deci acum florile sufletești ale sărbătoritului nostru.

Aceste flori ale religiozității cu miresme dulci au umplut sufletul lui distins, căci nici o clipă nu a uitat de Dumnezeu, care i-a dat tărie și sănătate și schin-teia divină a sufletului. Prietenul nostru Cornel Corneanu prin credința lui statornică în Dumnezeu, este o pildă pentru mulți români de azi, ca să nu facă cum au făcut evreii când primind belșug de bunătăți materiale, s'au făcut deșerți întru sufletul lor, zicând ca Faraon: „Cine este Domnul ca să mă supun lui?...

Prietenul nostru, suflet distins, a arătat prin iubirea de părinți, iubirea aproapelui, iubirea de neam și cultură. Da, iubiiții mei, pentru că spre aceasta ni-a dăruit Dumnezeu cu atâtea bunătăți, putere și talente nenumărate, ca să nu ne roadă germenul urei, ci să lumineze raza dragostei divine pusă în noi, căci precum razele difuzate ale soarelui se întorc iarăși la centrul de unde au emanat, așa și razele bunătăților sufletești trebuie să stea în legătură cu Dumnezeu, izvorul dragostei.

În vârtejul dezagregărilor sufletești ale timpului, ale secolului nostru, să nu ne lăsăm deci robiți de orizontul îngust al timpului și al spațiului, să nu deschidem prăpastia invidiilor și vrăjmășiilor cari ne înconjură, ci cu dragoste în inimi să căutăm a transforma această țară în acel ostrov fermecat, care se chiamă fericirea neamului.

Această fericire începe prin cultivarea florilor primăvăratiche ale dragostei frățești, care prin aripile vântului lin să vestească și altor țări că între noi înțelegere și dragoste creștină este. Înțelegerea aceasta presupune respect pentru muna fraților noștri, fie ea uriașă, fie mai modestă, pentru că nu numai râurile cari transportă vapoare uriașe sunt spre folosul omenirii, ci și văile mai mici, cari udă florile și iarba de pe luncă.

Prietenul nostru Dr. Cornel Corneanu poate fi mândru că la sărbătorirea lui au venit atâția prieteni, în frunte cu distinsul președinte al Camerei Deputaților, d-l Săveanu. Aceasta dovedește, că deși d-l Corneanu

lucrează pentru neam în mod tainic, ca mana cerului care rodește potirul florilor, sub înfățișare de rouă, sentimentul năvalnic și impetuos al iubirii noastre pentru el nu poate fi oprit.

Și precum universala lege a gravității atrage spre același centru al pământului toate elementele planetei noastre, așa universala lege a iubirii îndemnatu-ne-a pe toți ca pe calea acestei sărbătoriri să participăm la praznicul prietenului nostru Dr. Cornel Corneanu. Accentuez cuvântul prieten ca o supremă concepție morală, cu înțeles profund și înzestrat cu o forță decizivă. Pentru că prietenia curată, sinceră, cimentează și fortifică viața individuală ca și cea socială. Dovedind dragoste celor merituși, recunoaștem înălțimea înțelepciunii divine, a lui Dumnezeu Tatăl, Unul Bun, Creator, Domn și Stăpân al vieții, care ni-a dat ca prieteni oameni vrednici. Dar prin dragostea aceasta facem și pe alții să ne urmeze în dragoste și să isgonească din cetatea inimei lor pe tiranul răutății, care a învadat-o pe ea.

Apologetul Origen spunea cu bună dreptate: „Nil enim habet ordinatum ira et odium“ Nici o ordine nu este unde stăpânește ura. Domnia ordinii și respectul către cei vrednici trebuie deci să se manifesteze după cuviință. Noi cu acest prilej împărțăm toată bucuria noastră prietenului nostru pentru superioritatea lui de spirit, profunzimea de cugetare, inima aleasă și bună, cari calități îl fac să fie un fiu ales al Bisericii și Neamului.

O înălțătoare arătare dela Dumnezeu a avut acest distins fiu al Bisericii în August 1933. Era în ziua de 19 August. D-l Cornel Corneanu conducea la Băile Herculane ședința de organizare a unui cerc al Frăției Ortodoxe Române. În cuvântul de deschidere a purces dela scena evanghelică în care se vorbește de Andrei și Filip, cari la arătarea lui Ioan Botezătorul au urmat lui Iisus. Andrei zise lui Simon, fratelui său: „Am aflat pe Mesia, ce se tâlcuește Hristos“ (Ioan I. v. 41).

După această întâmplare d-l Cornel Corneanu se îmbolnăvește. Face Maslu cu 7 preoți și deschizând Evanghelia i-se citește tocmai evanghelia cu textul: „Am aflat pe Mesia“.

Rugăciunile îi dăseră putere ca să poată merge la București. Domnul l-a cercetat în boala sa. El aflase pe Domnul când s'a hirotonit diacon ca și după aceea dată, căci până azi n'a încetat a arăta prin fapte că a aflat pe Domnul. Zelul și abnegația pentru Biserică, credința în Dumnezeu îl animează mai presus de orice altă considerație, convins fiind că clocotul înfricoșat al vieții numai prin credința în Dumnezeu poate fi dominat.

Precum candelile și lumânările din biserici simbolizează pe Hristos, lumina vieții, așa candela vieții tale, iubite Cornel, simbolizează radierea dragostei pentru toți și a dorului de a face bine pentru toți. A face bine preoților, dascălilor, țăranilor, aceasta este lumina și candela vieții tale.

Dorești ca tineretul să fie o candelă a viitorului. În anii trecuți m'ai încurajat să scriu o carte pentru tineret, pe care am și scris-o sub titlul: „Tineretul României“. Te-ai înrolat la greaua sarcină a activității publice și în tot locul dovedești înțelegerea profundă a realităților, și o atitudine de mare patriot și prieten al poporului nostru iubit.

Dea Dumnezeu ca anii vieții tale să fie nume-

roși, bucurându-te în deplină sănătate de ostenele tale binecuvântate.

Cu arhieresti binecuvântări și prietenești străngeri de mână.

Prea Sfinția Sa citește apoi admirabilele litere patriarhale ale Sanctității Sale, Dr. Miron Cristea.

Tot aci facem loc salutului d-lui profesor I. St. Paulian dela Turnu-Severin,

Stăpânit de fiorii celor mai înălțătoare și duiosae amintiri și credincios tradiției ce s'a statornicit — de aproape patru decenii — între falnicii fii ai frumosului Banat și ai istoricului Județ Mehedinți, ca *atât în zile de durere cât și în cele bune nedespărțiți să fim*, venit-am și eu, stimate și iubite prietene, să iau parte la praznicul de preamărire a sufletului dumitale distins și a numeroaselor și binefăcătoarelor înfăptuiri ce-ți cinstesc cei 25 de ani de neostoită activitate. Venit-am să unesc și eu glasul alături de al sutelor de asistenți, cari înalță astăzi rugăciuni către Domnul spre a te învrednici și pe viitor: să poți apăra cu toată dârzenia sfânta noastră Biserică — din ce în ce mai părăsită și urgisită, să veghezi asupra așezămintelor culturale — clătinate de câțiva ani de bătaia tuturor vânturilor, — și să sprijini în toate clipele pe cei slabi și nedreptățiți cari — din zi în zi — devin tot mai numeroși, tot mai desnădăjduiți.

Și aseară la serenadă ca și astăzi, și se deapănă tot firul trudei ce ai pus în slujba binelui și a frumosului pentru ridicarea acestui Banat, care cu cât îl cunoști mai profund, cu atât mai puternic îți simți mîntea vrăjită și sufletul stăpânit de mirajul peisagiilor, hărnicia oamenilor și de talmăcirea doinelor prin fermecătoarele voci ale miilor de cântăreți, mai toți ucenici ai marelui dispărut Ioan Vidu.

Ingăduie-mi stimate și iubite prietene, să mărturisesc în fața tuturor, că activitatea dumitale nu s'a mărginit numai în granițele regionale ale acestui Banat, ci a depășit de mult și din vremuri grele nedreptele hotare ce ne despărteau politicește.

Între tinerii cari au înțeles rostul pelerinagiilor mele la voi, de atâtea ori însoțit de zeci de generații ce s'au perindat la liceul „Traian” și celelalte școli din Turnu-Severin încadrați de membrii societății „Doina” — printre ai cărei membri de onoare avem mândria de a te prenumăra — și între cei cari au răspuns — din Banat — la fel acestor pelerinagii, ai fost printre cei dintâi, cari au sprijinit și cu vorba și cu fapta, ca tineretul Mehedințean și cel Bănățean să treacă nedreptele hotare, să se întâlnească cât mai des și să închege cât mai temeinic legătura sufletească între frații subjugăți și cei din țara liberă.

Ca și bătrânii cari azi își dorm somnul vecinicii în criptele cimitirelor din Caransebeș, Logoj și întregului Banat, ale căror suflete umbresc și binecuvântează această răsplătire ce fi se aduce, dumneata, ai înțeles, că nu dor de plimbare și de ospățuri mă aducea aici cu dragii mei elevi și colaboratori dela „Doina”, ci altceva mai sfânt și mai folositor pentru biruința românismului.

Dumneata ca și tot natul din Banat, cunoașteți mult mai bine ca cei din vechiul regat roadele acestor întâlniri ale tineretului școlar Bănățean și Mehedințean.

Incrustate vor rămâne în amintirile noastre sentimentele ce atât de spontan ați revărsat în majestoasele primiri ce ne-ați făcut în anii 1902, 1914, 1932 și ori de câte ori am venit în Banat. Ele au răsplătit așa cum numai Bănățenii știu răsplăti toate năzuințele ce ne-au călăuzit și toată dragostea și admirațiunea ce v'am păstrat și pururea vă vom păstra, toate nădejdiile ce am pus în voi.

În numele acelor generații de elevi și coriști ai „Doinii” din care azi mulți sunt la cârma conducerii țării, cât și al celor actuali cari cu gândul și sufletul sunt alături de noi, în numele direcțiunilor „Palatului Cultural”, „Bibliotecii I. G. Bibicescu” cum și al secției „Ligii Culturale” din Turnu-Severin, primește stimate și iubite prietene, cel mai sincer prinos de deosebită prețuire și urările noastre cele mai călduroase pentru îndelungata dumitale înziliră în cea mai complectă sănătate, desăvârșită mulțumire și strălucită activitate.

După aceste recepții la care au vorbit și dl prof. Petrescu Ercea, decanul Facultății de Drept din Oradea, G. Lungulescu în numele „Ligii antirevizioniste”, protopopol V. Musta, prof. Matei Armaș, D. Sgăvêrdia, Dr. G. Ciupe, Ing. St. Bornuz, Oct. Furlugeanu, Iosif Velcean, Dr. Alex. Birescu, poetul G. B. etc. s'a dat un banchet în sălile restaurantului „Pomni Verde”, la care au participat aproape 1000 de intelectuali. La banchet a asistat și P. S. Episcop Grigorie, precum și d-nii miniștrii și toate personalitățile prezente. S'au rostit multe toasturi.

Impunătoarele solemnități s'au sfârșit cu cel mai frumos punct din program: un concert, dat de „Corul cartedral”, „Filarmonica”, din Caransebeș, corul „Crai nou” din Timișoara și corul „Iou Vidu” din Logoj, în care s'a încadrat conferința despre viața și activitatea sărbătoritului, a d-lui inspector șef Sabin Evuțian. În aceasta au fost reînscenate cele mai grăitoare momente din trecutul de luptător al d-lui Dr. Corneanu, culminând cu lupta pentru *ideea bânățeană*, această izbăvitoare stea a scumpului nostru pământ bânățean...

Această idee a și dat în parte roadele sale, căci serbările de Duminecă — 18 Martie 1934 — dela Caransebeș constituie un istoric moment de afirmare a glasului acestui pământ.

Mulțimea nu poate trăi fără oameni harnici, iar cei harnici îi sunt totdeauna o sarcină.

GOETHE.

*

Un om cu o credință este o putere socială egală cu nouăzeci și nouă de oameni cari nu au decât interese.

JOHN STUART MILL.

Cedrii Libanului.

Conferință ce s'a ținut în ziua de 25 Februarie 1934 înaintea membrilor societății „Ioan Popasu“ din Caransebeș la ședința ordinară din luna Februarie.

Mult Onorate Doamnăle Coleg,
Domnilor Membrii societari.

Găsind un loc gol potrivit pentru a umplea timpul ședinței noastre de azi, amestecând cele plăcute cu cele folositoare (miscens utile dulci), Vă reproduc aici rodul ocupației de câteva ore laborioase, dar totuși plăcute. Înaintea lecturii ce o Va da-o colegul D-Voastre unei schițe foarte interesante și bine scrise a scriitorilor Jacques și Jean Tharaud despre cele văzute într'o pădure de cedrii din Maroc, o să vă țin o mică disertație introductivă.

O să Vă aștern înainte pe scurt de data aceasta toate știrile pe care le-am putut culege din numeroase izvoare, cari totuși în par nesuficiente în comparație cu starea științei arheologice de azi. Să nu se teamă nimenea când pronunț cuvântul de arheologie, când Vă destăinuiesc că și alte științe modeste, ca filologia semită și clasică cu dicționarele ei de tot felul, m'au ajutat în munca mea, că m'am folosit de exemplu și de botanică între altele.

Studierea în felul acesta a unei chestiuni cu caracter de monografie departe de a desăvârși plictiseala cu care se primește un astfel de subiect, îi împrumută contururi mai accentuate și o frăgezime proprie surselor proaspete.

Obiceiul de a conferența profesorii în cadrele societăților academice studențești l-am întâlnit pretutindenea, nu numai în străinătate, ci chiar și la București. În alte locuri profesorii de teologie sunt invitați să vorbească chiar și la întrunirile preotești periodice, precum am văzut nu puține cazuri.

Dar să procedăm în medias res! Subiectul tratatului meu de azi va fi să Vă fac cunoscuți cât de bine posibil cu regele arborilor, cu cedrul sau cedru pe care-l proslăvesc în accente odice talentele poetice ale Vechiului Testament. Acest copac despre care vorbește atât de mult partea veche a Bibliei noastre, în Noul Testament nu obvine deloc, este arborele arborilor, cel mai prețios, cel mai căutat între toți copacii pădurilor seculare cari acopereau cândva falnicile culmi ale Libanului, ale munților Amanus și Taurus.

Evreii împroună cu frații lor Semiți: arameii, arabii și siriicii au același nume pentru cedru: erez,

ארז Locuitorii maroniți ai Libanului de astăzi îl numesc: arzi. Rădăcina aceasta în limba ebraică nu are un corespondent verbal. În arabă există verbul însuși: araza, a li contras, compact. Denumirea s'a dat copacului din cauza puternicilor sale rădăcini cu care se înfige în pământ.

Cuvântul nostru: cedru fr. cedre: engl. cedar: germ. Zeder etc. vine prin canalul limbei latine și grecești tot din sursa semitică ebr. ארז a mirosi, a tămâia? O mulțime de nume și chiar un verb s'au format în limba grecească din rădăcina aceasta. κεδρεία sau κεδρία subst: reșina sau oleul cedrului. Κεδρελάτι cedrul înalt, κεδρίνεος sau κεδρίνωσ adj: făcut din lemn de cedru, κεδρίων = olei¹⁾ κεδρίς = fruct¹⁾ κεδρίτης ολιος: licheur făcut din fructul ce-

drului; κεδρόμηλον, κεδρον = fruct al cedrului; κεδροχαρής = căruia îi place lemnul de cedru, κεδρώω verb. a frecă cu oleu de cedru; κεδρών loc plantat cu cedrii; κεδρωτός, tapisat cu scânduri de cedru.

În latină avem următoarele derivate ale cuvântului subst. cedrus: cedrinus = de cedru, cedrium = rășină de cedru.

Cedru Libanului aparține familiei coniferelor, genul abietineelor sempervirescente. Se aseamănă cu Larix europeană, cu bradul roșu dela noi cu atâtă deosebire că nu-i cad frunzele. Felul de a se înfățișa și-l schimbă. Forma lui la început e conică, apoi coroana i-se întinde în forma unei umbrele acărei crengi se apleacă cu vârful în jos.

În vechime a format codrii întinși în pădurile Siriei și ale Asiei mici. Munții Africii de Nord par a fi fost acoperiți deasemenea de codrii întinși de cedrii. Speciile cedrului sunt 1. cel din Liban (Cedrus Libani, Pinus Cedrus) 2. Cedrus sau pinus atlantica se deosebește nițel de descrierea mai deșus a speciei asiatică. Se găsește în Maroc pe Munții Atlasului. Coaja cedrului din Liban e de culoare brună cenușie, frunza e verde cenușie. Frunza speciei africane e verde albăstrui, aproape argintie de unde și numele ei de Larix argentea = cedru de argint. Forma ei rămâne conică. Se plantează și în Europa în Anglia, Franța, lângă Rhin resistă în Cehoslovacia prosperă la Schemnitz (Selmečbánya), la Budapesta însă nu.

În timpurile antice întreg Libanul era acoperit de codri cedrii azi abia se mai găsesc, vre-o patru sute de copaci. Sunt afirmativ de 2000 până la 3000 de ani. Pe vremea dominației turcești erau păziți ca să nu sufere stricăciuni din partea vizitatorilor cari își scriau numele pe coaje și din partea beligeranților în condițiile războaielor între Turci și între creștinii maroniți. Înălțimea cedrului atinge 40 metri, iar grosimea 4, 5, 6 metri în circumferență. Botanistul Rossegger a vizitat pădurea de cedri celebră a lui Solomon. Iată cum își descrie impresiile: Un simțământ deosebit, un sfânt fior aș putea spune că m'a cuprins când am pășit noaptea însoțit de razele luminoase ale lunii, și ale nenumăratelor stele ce clipeau pe firmament, în deșisul format de cedrii. Mulțimea impresiilor misterioase, ce le-a primit inima mea de copil cu aviditate, când învăța în ce împrejurări și-a trăit viața Mântuitorului, și câte s'au întâmplat cu dănsul atunci, s'au reînnoit toate în mine, în omul ajuns la vrăsta bărbăției, în savantul care vede astăzi toate cu alți ochi decum a văzut în copilărie la lumina roză a unei inimi naive. În frageda mea copilărie mă simțeam copleșit de bucurie cerească când citeam sau auziam istorioarele sfinte. Același sentiment mă îndeamnă acum ca să cercetez ca bărbat cu evlavie acele locuri cari au fost închise în inima mea din vrăsta copilăriei. Când am zărit puternicii copaci, am contemplat îndelung aceste relicvii venerabile ale antichității. Milenii s'au perindat deasupra lor. Din înălțimile lor neapropiate puteau privi evenimentele cele mai importante ale lumii, văzând popoare pe culmea înfloririi și pe panta distrugătoare a morții. Ei trăiau pe vremea când marele oraș din Syria Baalbeh și Palmyra își clădeau palate pompoase și ridicau monumente pentru posteritate. Aceiași arbori trăiesc și astăzi când arabul își proptește bordeiul în coasta monumentelor antice“.

(Urmează)

1) De cedru.

Conferința

Păr. diacon Zeno Munteanu în rezumat.

Plecând dela citatul „că nu am judecat, a ști ceva întru voi fără numai pe Iisus Christos, și pe acesta răstignit“ (I. Corint. 2, 2,) vorbitorul arată că sf. Biserică în această săptămână ne pune înaintea ochilor sf. Cruce cu Domnul Iisus Christos răstignit pe dânsa, cu scopul ca să învățăm a cunoaște taina iubirii și a suferințelor, cari l-au ridicat pe cruce.

Dela cruce putem învăța, că există un rău în adevăratul înțeles al cuvântului, care face omenirea nefericită atât temporal cât și veșnic și acest rău e păcatul.

Desvoltă apoi ideia despre mărimea și răutatea păcatului.

Când voim a măsură — și numai întru câtva — mărimea acestui rău, atunci să privim la Christos răstignit pe cruce, cum însuși Dumnezeu enunță și execută sentința asupra păcatului.

Spre a înțelege taina aceasta o desvoltă la lumina credinței făcând o dare de seamă succintă asupra dogmei „economia mântuirii“, căderea în păcat cu urmările ei, întruparea Fiului lui Dumnezeu, și răscum-părarea lumii prin Dânsul tratând mai pe larg despre servirea arhierescă.

Din momentul concepțiunii Lui în pântecul Prea Curatei Fecioare Maria și până la moarte, viața Lui a fost numai o jertfă a înșosirii și a lepădării de sine ce își ajunge culmea la moartea pe cruce. Inzistă asupra rugii Fiului către Părintele ceresc și a luptei sufletești din grădina Ghetsimani. Domnul dorea ca să treacă dela Dânsul păharul ce i-s'a pregătit. Domnul fiind Dumnezeu nu putea să moară și fiind în acelaș timp om lipsit de păcat, nu trebuia să moară deoarece Dânsul numai din iubirea Sa, față de om a luat asupra-Și datoria păcatului. Această solu-țiune trebuia să o găsească numai Dumnezeu Tatăl. Drept răspuns la această rugă evanghelistul Luca (c. 22, 43) ne comunică, că Domnului i-se arată un înger din Ceriu care îl întărește și care îi va fi spus că dreptatea absolută a lui Dumnezeu pretinde, ca satisfacția ce i-se dă din partea omenirii să fie deplină. După acestea se apropie Iuda Iscarioteanul cu ostași, prind pe Domnul Christos îl leagă cu funii, îl poartă dela Ana la Caiafa, îl biciuiesc, îl încununează cu coroană de spini și în fine îl judecă la moartea de ocară pe cruce. Trei ore întregi lasă Părintele ceresc pe Fiul său să se chinuiască pe cruce. Iubirea l-ar îndemna a veni în ajutor Fiului său însă păcatul îi stă în cale.

Vezi suflete creștine, privește la cruce, aici înaintea ochilor Tăi stă judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Păcatul e un rău mare, ce numai prin Dumnezeu-omul se poate curăți. Păcatul e o datorie mare, ce numai singur unul născut Fiul lui Dumnezeu o putu și trebui să o replătească cu scump sângele său. Să fugim deci de păcat și să-l încunjurăm.

Se atrage din nou atențiunea On. preoțimi, că retribuțiunile pro Martie a. c. nu se pot licvida, fără de a se produce dovadă despre achitarea tuturor impozitelor pe anul 1932 și 1933/34.

ȘTIRI

Hirotonire. In catedrala mitropolitană din Sibiu a fost hirotonit întru preot candidatul *Cornel Pițigoi* pentru parohia, *Sacoșul-mare*.

Pentru monumentul funerar „Dr Iosif Iuliu Olariu“ au mai intrat următoarele sume:

Biserica ort. rom. din Caransebeș	1000	Lei
Gheorghe Morariu proprietar Mehadia	500	”
Prof. Iancu Călțiu dir. gimn. Ciacova	120	”
Pr. Traian Popescu din Ofcea	150	”
Pr. Romulus Suciu Ticvaniul-mic	100	”
” Avram Ciocoi Vucova	100	”
” Ioan Mărgineanțu Birda	100	”
” Samson Petric Susani	100	”
” Ioan Enuica Oloșag	100	”
Pavel Grecu dir. cam. agric. Logoj	100	”
Vad. prot. Silvia Costescu Orșova	100	”
Biserica ort. rom. din Iablanița	100	”
Biserica ort. rom. din Brebul	100	”
Pr. Aurel Alexiu Sacoșul-turcesc	55	”
” Moise Alexiu Sacoșul-turcesc	50	”
” Simeon Blajovan Hodos	50	”
” Valeriu Blajovan Hodoș	50	”
” Corneliu Biro Herendești	50	”
” Nicolae Vânătu Logojel	50	”
” I. Muntean Bolvașnița (a 2-a contrib.)	50	”
” Zaharie George Berecuța	50	”
Căpitan Florea Daia Bolvașnița	50	”
Comuna bisericească Ticvaniul-mic	50	”
” ” Berecuța	50	”
” ” Susani	50	”
Biserica ort. rom. Bănia	50	”
Mai mulți credincioși Bănia	50	”
Comuna bisericească Birda	50	”
Etena Florescu Sacoșul-turcesc	40	”
Ioan Stura notar Sacoșul-turcesc	30	”
Pr. Cornel Suru Herendești	30	”
Mai mulți credincioși Sacoșul-turcesc	25	”
Simeon Paulescu	20	”
Biserica ort. rom. din Bolvașnița	20	”
Mihai Daia inv. Turnea	20	”
Mihai Daia primcodrean Bolvașnița	10	”

Total: 3615 Lei

Suma anterioară: 56.065 Lei

Total până de prezent: 59.680 Lei

Salarile pe Martie s'au ridicat dela stat și se distribue de Cassa diecezană. Preoții pot să-și ridice salariul numai arătând că sunt în regulă cu toate impozitele scadente.

Revista nouă. Sub auspiciile F. O. R.-ului sibian apare, începând cu Martie a. c., o nouă revistă intitulată „Viața ilustrată“. Salutăm cu bucurie osârdia fraților din Sibiu, în frunte cu harnicul profesor și publicist N. Colan.

Nr. 1003 B 1934.

Note Oficiale.

În unul dintre cele mai sfinte locuri ale neamului nostru, în Curtea de Argeș credincioșii bisericii noastre nu au lăcaș de închinare și astfel în primăvara viitoare se începe zidirea unei biserici pentru trebuințele sufletești ale credincioșilor în locul celei arse în a. 1911, căci biserica domnească este complet închisă de către Comisiunea monumentelor istorice.

Consiliul nostru eparhial, în ședința sa de astăzi a aprobat purtarea unei condice — pantahuze spre acest scop pe teritoriul eparhiei noastre.

Fiind un caz cu totul special și vrednic de atențiune și ajutorare, îndemnăm On. Preoțimea eparhială să ajutoreze cu ce va putea această inițiativă, pentru ca astfel și credincioșii ortodoxi din Curtea de Argeș să-și poată clădi o biserică unde să se roage Domnului și să primească harul lui.

Caransebeș din ședința consiliului eparhial ținută în 12 Martie 1934.

Președintele consiliului eparhial
Andrei Ghidiu
consilier eparhial, protopresbiter.

Prezidiul „Asociației clerului Andrei Șaguna“
— Secția Caransebeș —

Aviz.

Preoțimea eparhiei noastre Caransebeș, la glasul de chemare, s'a prezentat în mod demn și impunător ca număr, în adunarea „Asociației clerului A. Șaguna“ ce s'a ținut în ziua de 17 Octomvrie 1933.

În plenul adunării — între altele — s'a discutat și chestiunea de pensionare a preoțimei noastre din eparhia Caransebeș, care este o chestiune de un interes vital al ei.

S'a luat hotărâre unanimă în acel senz, ca preoțimea noastră să fie încadrată la „Casa Generală de penziune“ a statului, conform dispozițiilor legii din 1925, cari sunt și acum în vigoare, și cuprind dispozițiuni pline de favor.

În acest senz s'a compus de adunare un „Memoriu“ care prin o delegație a preoțimei, va trebui să fie înmănat noului nostru Stăpân Arhipăstorului Vasile, cu ocaziunea întronizării Sale. Dela realizarea acestui desiderat, dela dorința unei bune și temeinice înfăptuiri în ce privește soarta preoțimei la timpul neputinței, ca vârstă, deficiențe și a consoartei și orfani, nimic; nici o derutare nu o mai poate abate preoțimea noastră.

Această chestiune în timpul scurt apropiat va deveni de actualitate și nimic nu o a putea amâna ori cătuși de puțin eclipsa.

Asemenea se va pune în discuție hotărârea și chestiunea „Fondul de ajutor mutual în caz de deces“.

Cucernicii preoți să știe, că astfel de bune și binevenite înfăptuiri au mai toate branșele. Dacă preoțimea eparhiei noastre n'a dat ființă unei atare asociațiuni este a ei indolență. Acestea și alte chestiuni de interes

general așteaptă soluționarea prin venire P. S. Stăpân episcopul nostru. Acțiunea pregătitoare s'a făcut prin actul protopresbiteral Caransebeș Nr. 447 din 1933 luna Noemvrie. Preoțimea a răspuns, atât individual cât și în mod colectiv prin conferințe protopresbiterale, că aderează la aceste înfăptuiri. Deci în acest scop să face „Avis“ preoțimei noastre eparhiale, că pe a doua zi a zilei de înscunare a P. S. nostru Episcop, este convocată On. preoțime în congres la Caransebeș.

Caransebeș, 15 Martie 1934.

Andrei Ghidiu protopop.

Licitațiune publică.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3446 E. ex. 1933, ddo 26 Iunie 1933, se escrie licitațiune publică pentru renovarea și acoperirea bisericii cu table de internit.

Prețul exlamării este 28.629 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune cauție 10% din prețul exlamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător imediat după semnare, iar pentru comuna bisericască după aprobare din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Licitațiunea se va ținea la 26 Aprilie 1934, oarele 10 în Unip.

Intrucât licitațiunea primă va rămânea fără rezultat a doua se va ținea la 7 Maiu.

Devizul și condițiunile de licitațiune se pot vedea la oficiul parohial din Unip.

Spesele pentru facerea planului și devizului cad în sarcina întreprinzătorului.

Unip, la 18 Martie 1934.

Ioan Fărcășescu m. p.
paroh ort. rom.

1—3

Ioan Șibu m. p.
notar.

Licitațiune publică.

Adunarea parohială din comuna Unip, escrie licitațiune publică, pentru executarea lucrărilor de zidar și tâmplar la Casa Națională.

Prețul exlamării este 70,550 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune cauție 10% din prețul exlamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător imediat după semnare, iar pentru comuna bisericască după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Licitațiunea se va ținea la 26 Aprilie 1934, oarele 11 în Unip.

Intrucât licitațiunea primă va rămânea fără rezultat, a doua se va ținea la 7 Maiu.

Devizul și condițiunile de licitație se pot vedea la oficiu parohial.

Spesele pentru facerea planului și devizului, cad în sarcina întreprinzătorului.

Unip, la 18 Martie 1934.

Ioan Fărcășescu m. p.
paroh ort. rom.

1—3

Ioan Șibu m. p.
notar.